

BEMUTATJUK A ZENEISKOLA ÚJ INTÉZMÉNYVEZETŐJÉT, KOVÁCS MÓNIKÁT

Lavotta Kamilla intézményteremtő munkája, valamint Mándi József igazgatói tevékenysége után 2006-ban vezetőváltás történt a Zeneiskola élén. A változás tulajdonképpen az iskola szerkezetét is érintette, hisz több intézmény tartozik vezetése alá. Kérjük mutatkozzon be a Keresztesi Hírek olvasóinak! Mutassa be eddigi pályáját!

*A dolgok mindig értünk történnnek,
soha nem ellenünk*

Székesfehérváron születtem, s 14 éves koromig ott is éltem. Szüleim ének-zene tagozatos általános iskolába írtattak, a zenei nevelés számomra ott vette igazán kezdetét. Későbbi pályámat meghatározó emlékeim egy része ehhez az iskolához, s nagybátyámhoz, Vörös János személyéhez kötődik, aki első ének tanáromként olyan zenei alapokat adott, amire azután könnyű volt építkezni a későbbiekben. A mai napig elevenen él emlékezetemben, milyen játékosan, s alaposan tanította meg velünk a hangsorokat, hangközöket. Az ő személyéhez kötődik a templomi muzsika, s a közösségi éneklés megismertetése és megszerettetése is az életemben. Ha példaképről, példaképekről beszélhetek, nos ő számomra máig az, s a fényképe ma is ott van azon a falon, ahová a számomra legkedvesebb, és valamiféle útmutatást nyújtó fotók kerültek.

Már az általános iskolai években is „száz dolgot csináltam egyszerre” – ahogyan édesanyám szokta mondani. 6 éves koromtól klasszikus gitároztam, táncoltam az Alba Regia Néptáncgyűttes egyik gyerekcsoportjában, s az iskolai kóruson kívül két városi énekkar tagja voltam. Gitár óráról táncpróbára, s onnan kórus próbára mentem szinte minden délután. Akkor még nem tudtam, ami mára egyértelmű számomra, hogy az a hihetetlen sok elfoglaltság egyszerre adott életre szóló lelki és szellemi tartalmat gyerekfejlemnek, s tanított meg arra, hogy a maradék időben úgy készüljek el az iskolai feladatokkal, hogy ott is boldoguljak. Nem voltam eminens diák, de nem is kellett szégyenkezniem soha a tanulmányi eredményeim miatt. A gimnáziumi kort elérve kezdődött életemben a „vándorlás”. Nyilas Misi nyomdokaiba lépve én is debreceni diák

lettem, s azon túl, hogy akkor már tagja voltam az egyik fehérvári gyülekezet ifjúsági csoportjának, s lelkesem is biztatott arra, hogy a református gimnáziumba jöjjenek, valójában a zene hozott el a Tiszán túlra. Történt ugyanis, hogy felső tagozatos diákként 2-szer adatott meg, hogy a Debrecenben megrendezendő Nemzetközi Kórusversenyen résztvevő lehettem, s mindkét alkalommal bevitték minket a Kollégiumba is. Hírből már hallottam a Kántusról, de egyik alkalommal személyesen is hallottam őket énekelni, s erről az útról már úgy tértem haza, hogy bár fölvettem az egyik jó hírű fehérvári gimnázium ének tagozatos osztályába, én a szüleimtől azt kértem, hadd költözhessek Debrecenbe! Elengedtek, s itt ragadtam.

A Kollégium újabb mérföldkövet jelentett az életemben. Tagja lehettem a Kollégiumi Kántusnak Berkesi Sándor és Kurgyis András vezetése alatt, a felvidéki, erdélyi és kárpátaljai kiszállások és osztálykirándulások alkalmával kamaszként tapasztaltam meg, milyen az, amikor valaki a nincsből is ad, mert annyira szeret, s hogy mit jelent a mondat: „az ünnep kezdete a közösség”. Érettségi előtt már nyilvánvaló volt számomra, hogy nem bölcsész hallgató leszek, hanem zenész tanár. A Nyíregyházi Főiskola ének-zene-népzene szakát végeztem el elsőként. Zenéltem, énekeltem, zenéltem és énekeltem 4 évig. Nagy muzsikusoktól tanultam a klasszikus zenét, a zeneelméletet, Érpatakon, Erzsike nénitől meg a szebbnél szebb nyírségi dalokat, s azt, ami a népdalok szövegei mögött van (a huncutságot, a fájdalmat és keserűség kiéneklését és a reményt, a hit leírhatatlanul szép megfogalmazásait). Csodálatos, tartalmas időszak volt!

Sárádon voltam pályakezdő tanár, az ottani évekre is nagy szeretettel gondolok vissza. Akkor igazgatóm a legfőbb minta a mostani munkámban. Később férjhez mentem, s mivel a férjem táncos volt még akkor, újból elkezdtem táncolni én is, most már komolyabban. Sokat tanultam tőle, neki köszönhetően elvégeztem a Táncművészeti Főiskola néptáncpedagógus szakát is. Közös táncpedagógusi munkánk során sok helyütt megfordultunk, több helyen laktunk is, s több együttes művészeti munkáját vezettük, vagy vettünk részt benne.

2003-ban ért véget számomra a „pörgés”, mert a gyermekáldás úgy kívánta. Az élet később úgy hozta, hogy visszaköltöztünk Székesfehérvár mellé egy időre, s bár kezdetben féltem a „visszatéréstől”, ez a pár év is csodálatos élményekkel, barátságokkal gazdagított. Majd' egy éve kaptam egy telefont, hogy a biharkeresztesi zeneiskola táncpedagógust keres, s bár akkor, ott nemleges választ adtam, de az elhívás - úgy tűnik- mégis ide szólt, mert augusztus óta itt élünk.

Sokak számára érthetetlen, hogy miért költözik valaki több, mint 300 km-re egy „jól bevált helyről”, ahol ráadásul a családja is él. Nos, szerintem a **dolgoz mindig értünk történnnek, soha nem ellenünk**, s van itt valami, amit nekem most itt kell elvégezniem, megtanulnom, átelnem családostul.

A zeneiskola szerkezetének átalakítása kívánta még egy vezető meghívását. Az idei tanévtől az intézmény 9 telephelyen végzi azt az értékmentő és érték teremtő munkát, amit 10 évvel ezelőtt elkezdett, s ami ma 650 gyermeknek jelent délutánonként művészeti elfoglaltságot, szellemi és lelki táplálékot.

A terveim nem nagyok. „Nekem áldott az a bölcső, mely magyarrá ringatott” – vallom én is Arany Jánossal, s áldásként élelem meg, hogy azt a kultúrát, amit népzenei eszközzel, néptáncosként, kórustagként megtapasztalhattam, tanárként tovább adhatom, noha a körülmények mindig változnak. Hiszem, hogy „nem kell más, csak a szeretet májusi esője, hogy kalászbá szökjön” mindaz a szépség és érték, amit elődeink is meg tudtak menteni számunkra.

